

Linksmų Kalėdų

Išaušo gruodžio antroji diena. Petriukas su sesėmis nusprendė, kad laikas pasirūpinti Kalėdų eglute, todėl pasikalbėjo su mama.

– Gerai, bet tik nedidelę, – pritarė mama Triušienė, maišydama ropių sriubą vakarienei.

– Ačiū, mamyte! – nudžiugo Šleputė. – Mes išsirinksime nepaprastą Kalėdų eglutę.

– Tačiau kur ją rasime? – paklausė Baltauodegė.

– Ak, surasime, – užtikrintai atsakė Petriukas, nors pats tiksliai nežinojo, kur.

– Tada keliaukite, – paliepė mama. – Tik būkite atsargūs. Triušiai iškišo nosį iš urvelio. Oras kvėpėjo gaiva. Pats tinkamiausias laikas ieškoti Kalėdų eglutės.

– Pažiūrėkime prie tvenkinio, – pasiūlė Plaušytė. Tačiau jie terado bugienių krūmus.

– Gal vietoj eglutės panaudokime bugienius? – paklausė Baltauodegė.

– Ne, – atsakė Petriukas. – Tai ne tas pats.

Jie toliau nukeliavo per mišką. Neilgai trukus pastebėjo ženklą su užrašu: KALĖDŲ EGLUTĖS.

Triušelis nudžiugo.

– O ką aš jums sakiau?! – sušuko jis ir greitai nuliuoksėjo ten, kur vedė rodyklė.

Sesės nusekė pavymui, bet kaipmat atsitrenkė triušeliui į nugarą, nes šis staiga sustojo kaip įbestas. Petriukas pastebėjo šalia eglučių dailiai pasipuošusį džentelmeną. Su ruda vešlia uodega.

– Ponas Lapinas! – aihtelėjo triušelis.

– Labas rytas, – pasisveikino Lapinas glostydamas ūsus. Jis nusilenkė persigandusiems triušiams. – Ateikite ir išsirinkite eglutę.

Triušeliai liko ramiai stovėti.

– Nagi, ateikite. Tai visiškai saugu, – ragino ponas Lapinas. – Galų gale juk artėja Kalėdos. Aš tik geranoriškai padedu draugams išsirinkti gražiausią eglutę šventėms.

Tada jis žengtelėjo atgal ir kone įlindo į krūmus.

– Gerai, aš pažadu, kad pasiliksiu čia, kol jūs apžiūrėsite medelius.

– Ką darysime? – sušnibždėjo Baltauodegė.

– Bėgsime namo! – kartu sušuko Šleputė su Plaušyte.

– Bet mums reikia eglutės! – tarė Petriukas. Jis ati-

džiai stebėjo poną Lapiną ir matė, kad šis dairosi visur, tik ne į triušius. – Siūlau greitai išsirinkti, čiupti ją ir skuosti iš čia.

– Bet kaip mes ją nukirsime? – paklausė Baltauodegė.

– Pats ją nukirsiu, mieloji triušė, – atsakė ponas Lapinas.

– Jis mūsų klausosi, – sušnibždėjo Šleputė.

Tačiau Petriukas jautėsi drąsiai. Jis pastebėjo nedidelę eglutę, kuri buvo vos aukštesnė už jį ir gražiai atrodė.

– Prašom nukirsti štai tą! – šūktelėjo jis rodydamas į medelį.

Ponas Lapinas nusišypsojo, tada pakėlė nuo žemės kirvį ir užsimojo. Eglutė lengvai nusviro.

– Ateikite ir pasiimkite, – liepė jis triušiams.

Jie greitai nuliuksėjo ir čiupo medelį.

– Turime parsinešti eglutę namo, – tarė Petriukas laikydamas jos viršūnę ir jausdamas spyglius ant snukučio. – Imkite už kamieno.

Petriukas pajuto, kaip eglė pakilo į orą, bet pabandęs žengti tolyn negalėjo krustelėti iš vietos.

– Petriuk! – suspiegė Šleputė. – Jis mane sugavo!

Triušelis atsigręžė ir persigando pamatęs, kad ponas Lapinas laiko nutvėręs Šleputę už uodegos. Juos apgavo!

– Labai atsiprašau, – laižydamasis tarė ponas Lapinas, – bet nusprendžiau, kad noriu šiokio tokio užmokesčio.

Vargšė Šleputė atrodė siaubingai išsigandusi. Petriukas paleido medžio viršūnę, ir tada jam kilo mintis. Triušelis greitai kažką sušnibždėjo sesėms.

Po akimirkos jie visi apsupo poną Lapiną.

– Oi! Ai! – suriko Lapinas, paleido Šleputę ir ėmė šokinėti aplinkui. – Kas čia dedasi?

O dėjosi štai kas – Petriukas, Plaušytė ir Baltauodegė badė jam kojas aštriais spygliais. Klastingasis Lapinas to nesitikėjo!

– Greičiau! Bėkim! – šūktelėjo Petriukas, ir triušiai kiek įkabindami sparčiau parskuodė namo.

Jie grįžo be Kalėdų eglutės, bet dabar puikiai žinojo, kur ji yra.

Taigi kiek vėliau tą vakarą Petriukas, Plaušytė ir Baltauodegė vėl išcimpino į mišką. Nusliūkinę atgal prie krūmų partempė eglutę namo.

Šleputė neišdrįso eiti drauge, bet jaudintis nevertėjo. Mat pono Lapino net pėdos buvo ataušusios. Jis tikrai nebenorėjo vėl susidurti su spygliais!

Kalėdiniai žaisliukai

MAMA TRIUŠIENĖ labai apsidžiaugė Kalėdų eglute. Ši puikiai derėjo urvelio kampe. Deja, nešant medelį namo Petriukas rūpestingai prižiūrėjo sesutes, kad gerai laikytų eglę, bet pats užkliuvo už šaknies ir griūdamas susižeidė kulkšnį. Todėl vakare sėdėjo iškėlęs koją ant taburetės, o kulkšnis buvo apvyniota mamos nosinaite.

– Būk gera, atnešk ir man kokį kaspinėlių, – maldavo jis Plaušytės. – Taip noriu puošti eglutę!

Jo sesės kaip tik rūpinosi šventinėmis puošmenomis. Mama Triušienė surado kaspinėlių, tad Šleputė, Plaušytė ir Baltauodegė rišo ir puošė eglutę. Jos viską sukrovė ant apatinių šakų, kur pavyko pasiekti. Petriukas viršuje matė daug tuščių šakų ir norėjo jas papuošti.

– Ne, Petriuk, tau reikia sėdėti, – jaudinosi mama. – Nesistok ant tos kojos.

– Bet, mama, dabar jaučiuosi geriau, – bandė įtikinti Petriukas, tačiau atsistojęs susvyravo ir vėl klestelėjo.

Plaušytei pagailo brolio, todėl atnešė jam prašmatnią languotą juostelę. Praėjusiais metais pusbrolis Finlis Makbarnis atsiuntė jiems dovaną iš Škotijos, papuoštą štai tokiu kaspinu.

Petriukas pradėjo rišti kaspiną, bet sekėsi nekaip. Kartais kilputės išeidavo per didelės, kartais per mažos, net jeigu pavykdavo, kaspinas vis tiek staiga be jokios priežasties vėl iširdavo. Triušelis pažvelgė į sesių kaspinėlius ir garsiai atsiduso.

– Ar norėtum, kad padėčiau? – maloniai pasiteiravo Baltauodegė.

– Ne! – piktai atšovė Petriukas. – Aš vis tiek nesiruošiu raišioti kaspinų. Gaminsiu kankorėžius, – ir suglamžė savo juostelę į kamuoliuką.

– Ar jis neatrodys kaip gniutulas? – sutriko Baltauodegė.

– Ne, tai kankorėžis, – pareiškė Petriukas atsistodamas ir šokuodamas prie eglutės.

Buvo sunku išlaikyti pusiausvyrą pasistiebus ant vienos kojos, kad galėtų užkabinti suglamžytas juosteles ant eglutės viršaus. Tuo labiau kad jos vis nukrisdavo. Petriukui pasidarė labai karšta.

– Saugok mano kaspinus! – sušuko Šleputė, kai sulamdytas gumulas krito žemyn ir numetė keletą kaspinėlių nuo eglutės.

– Et, – atrėžė Petriukas, – jų ir taip daug.

– Petriuk, – perspėjo mama, – elkis gražiai.

Tai tarusi ji nuskubėjo į tolimiausią urvo kampą keisti patalynės.

– Reikėtų jus kaip nors priklijuoti, – mąstė Petriukas.

– Aš žinau, kaip pasigaminti klijų! – sušuko Plaušytė. – Tereikia sumaišyti miltų ir vandens.

Tai Petriukas su Plaušyte pasiruošė lipnių klijų. Petriukas nušovė atgal prie eglutės ir ėmė prie šakų klijuoti kankorėžius. Bet aukštai pasistiebęs susvyravo ant sveikosios kojos ir, savo nuostabai, parvirto... Dubenėlis su kliais išlėkė į orą, paskui žnektelėjo ant grindų.

BUM!

ŠLEPT!

Petriukas ir Kalėdų eglutė apkibo lipniais klijais.

– Ar nesusižeidei?! – pripuolusi sušuko mama Triušienė.

Atrodė, kad triušelis apibarstytas baltais žiedais. Jo sesių akys išsipūtė iš nuostabos.

– Oi, Petriuk, juk turėjai būti atsargus, – priminė mama traukdama nosinę ir bandydama valyti klijus nuo kailiuko.

– Taip, mama, – sumurmėjo jis.

Triušelis nedrįso prasitarti, kad klijai buvo Plaušytės mintis. Be to, jis jautėsi labai kvailai.

– Eikš ir atsisėsk, – paragino mama.

